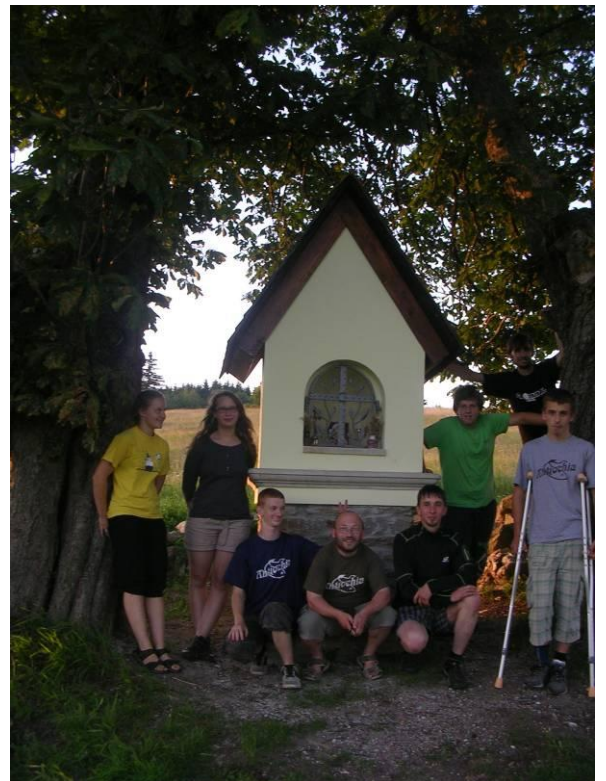

Zprávy z andělské vesnice

aneb deník starého antiošáka na Antiochii v Rejcharticích

**v r. 2014, turnusu
€ počínaje
1. a konče 15.8.
toho roku.**

PRVNÍ VSTUPY

První moje návštěva obce Rejchartice byla spojena s farním táborem, který jsme prožívali s farnostmi z Drahotuš a okolí ve Velkých Losinách v r. 2009. Na mši svatou, kterou jsme měli hned v pondělí v Rejcharticích přišlo mnoho místních dětí a v otci Radkovi vzplanula myšlenka udělat zde Antiochii.

Tato se líbila i mě a otci Milanovi, tehdejšímu správci a realizována byla s pomocí Boží až letos, kdy se píše rok 2014.

V březnu t.r. byla další organizační návštěva s o. Radkem, Milanem, místostarostou Jirkou, bohoslovci Ondrou a Patrikem a také já.

Potom jsem se zde byl podívat, když turnus B prožíval první neděli a bylo vidět, že to zde žije opravdu velmi moc. Bůh dává své požehnání. Nesmírně jsem se těšil na památku sv. Ignáce z Loyoly, kdy jsem byl domluven, že přijedu převzít turnus.

Krom toho, že se hrál fotbal, jsem spolu s Luckou a Honzou měl první kontakt s majitelem bytovky pod kostelem, který si ztěžoval na ranní zvonění. Byla to velká příležitost si s ním popovídat i na mírně jiné téma. Do toho rozhovoru přišel také místostarosta Jirka a ubezpečil pána, že se již ranní zvonění konat nebude, na čemž jsme se do té chvíle i domluvili po tom, co jsme si vysvětlili, proč že se to vlastně zvoní. Také se na té zahradě řešil problém antiošáků z vodou a onen pán, jehož jméno si nepamatuji, ale slušně se představil a pozval nás na houpáčku, ukázal vstřícnou tvář. Jménem nového turnusu B jsem jej i manželku, která se také přidala do hovoru pozval na faru alespoň na kafe. Tak to byl první den pro mě Antiochie v akci.

PRVNÍ DNY ANTIOŠÁKEM REJCHARTICKÝM

Přijetí turnusu B bylo přinejmenším zajímavé, byli zrovna na výletě a tak jsem s Filipem, kterého jsem si vzal s sebou, zašel do hospody a vyslechl mj. chválu na to, co ta mládež na faře všechno dělá pro obec. Byl to živý a krásný rozhovor s celou hospodou. Měl jsem radost, že jsem mohl začít před Pánem už v Drahotuších při adoračním dni.

První úkol, který jsme po příjezdu dostali, bylo zazvonit k modlitbě. Při prvním vstupu do kostela jsem si však připadal jako ve skladišti – rozložené sušící se spacáky (*nešlo překousnout takovou „neúctu“ a tak jsem to schoval s tím, že*

majiteli vysvětlím, proč by to tak nemělo být – netušil jsem, že schovávám spacák řeholní sestře, která to viděla po svém, ale budiž, jsme jen lidé).

Na druhý den jsme dostali výtku, že jsme jim nedonesli dřevo. No, myslím, že jsme zde přišli sloužit obci, ale budiž, tak bylo doneseno. Když ovšem potom byla další výtka, vysvětlil jsem milované řeholní sestře, že jsme zde první den a teprve sbíráme zkušenosti a zatím nevíme sami od sebe, jak tu všechno funguje.

Postupně se začal scházet náš turnus dál počínaje Petrem a pak Františkem. Oběd byl o třetí, takže jsme zapomněli zvonit. Setkávali jsme se s místními dětmi a mládeží a vůbec se všemi, kdo nám přišli do cesty. Rejchartice jsem od rána (5:30) prošel již dvakrát a pak ještě s místními klukama, zvláště s Ondrou, Říšou a Vaškem.

Náš turnus se sjel do 19h, kdy jsme si udělali bohoslužbu slova. Bylo to jako na Sv. Hostýně, protože ráno měl bohoslužbu slova turnus B.

Naše složení tedy je Filip, Petr, František, Maruška, Anička a já a přibrali jsme také Honzu z turnusu B, který nám bude pomáhat v našich začátcích a je skutečně pomocníkem výborným.

Z turnusu B byli Ondra jako vedoucí, pak Eliška, která si potrpěla na zdravé stravě, Veronika a Martinka a řeholnice Lucka, se kterou byla někdy těžká řeč (*jelikož jsme očividně každý z jiného těsta*), ale bude z ní dobrá služebnice Boží, budoucí Matka představená (*v klášteře drží poslušnost, ale Antiochia není klášter, tudíž výborné místo k velení*), ale nepodlehl jsem pocitu, že ji musím poslouchat, představeným je přece Ondra.

Turnus B měl přichystanou výbornou Antiochia párty. Nějak si to nachystali, disco jelo pořád, DJ to měl pod kontrolou. Přišli jsme včas.

Mělo to začít, jak my jsme začali bohoslužbu slova a tak ve vši slavnostnosti jsme se přišli veselit.

Eliška s Františkem, Petrem a další to výborně rozjížděli a já jsem zjistil, že už to nějak nemám v těle. Po skončení párty ve slušnou dobu jsme alespoň krátce zasedli k prvnímu kolečku. Večerka dopadla tradičně přes půlnoc.

ZAHÁJENÍ TURNUSU C

Nabídka byla hned od časného sobotního rána s pořadem bohoslužeb jako na Sv. Hostýně, takže v 6:00 (6:11) bohoslužba slova turnusu B, pak loučení s Veronikou a následně v 7:30 bohoslužba slova turnusu C, obě ke cti Panny Marie andělské.

Pak jsme si sestavili program, což se výborně povedlo a odpoledne nás Jirka Račák provedl autem po celé vesnici. Byla to výborná projížďka celého turnusu, seznámili jsme se osobně i se starostou obce.

Tuto jsem však zakázal Filipovi, neboť jsem si všimnul jeho problémů vyjít už jakékoliv schody a poslal jsem ho do postele, ať si jde chladit nohu a po té projížďce se podívá do Šumperka na pohotovost, kde jej Jirka také zavezl. Doprovod mu dělal Petr a přišli s velkým množstvím zážitků. Filip vyfasoval berle s tím, že pro sádku si musí zajet domů. Pak jsme ještě vedli dlouhé rozhovory a následně nás Jirka zavezl na Štolnavu a ukázal nám, kam zítra na nedělní mši svatou. Po obvyklém kolečku a modlitbě už konečně, ale zas tradičně začalo období spánku.

Nedělní den jsme zahájili společnou adorací, snídaní a přípravou na mši svatou při nacvičování písniček na varhany a krátké přípravě oběda. S mírným zpožděním jsme vyšli na pouť do Kopřivné a Filip marně očekával Jirku, který půl hodiny před odjezdem šel teprve spát za včerejší den, takže se nedostal na mši svatou. Honza jel hrát s kluky hokejbal a očekávali mši svatou odpoledne v Žárové, ale ani to nevyšlo už pro počasí, protože v pravé poledne se ozvala bouřka a deštivé počasí nás obšťastňovalo po zbytek odpoledne, kdy jsme měli naplánovaný táborák a fotbal.

Otec Petr Dolák nás odvezl z Kopřivné na faru a zůstal s námi. I v dešti se děcka vydali roznášet program na náš první týden. Těm klukům, co se nedostali na mši svatou, jsem nabídl v tu dobu bohoslužbu slova (aby mohli alespoň přijmout eucharistii). Pak začal náhradní program za fotbal v KD, který skýtal ping-pong, aktivity a ještě jednu karetní hru. I přes Boží požehnání shůry přišla desítka rejchartických se s námi takto bavit. Táborákový oheň bylo možné rozdělat po dešti a celkem se to podařilo. Přijel otec Petr Utíkal a přivezl nákup těsně před táborovým ohněm a hrál o sto šest. V dobu celkem slušnou jsme se dostali ke kolečku a modlitbě, začíná ta doba být však tradiční.

Posledním dnem, který se dá považovat za zahajovací bylo pondělí památky sv. Jana Maria Vianneye. Otec Petr řečený Faťa nám ráno odsloužil mši svatou a po ní byla snídaně. Pak se rozloučil, vzal Petra a Vaška do nemocnice, aby lékaři shlédli jejich poraněné nohy. Vaška jsme přitom požádali o další nákup a on to pro nás s radostí udělal. Bohu díky se za odměnu vrátil po svých. Filip musel až do Hranic,

nezáviděl jsem mu to mírně znaje nadšení tamních lékařů. Byl však odhodlán vrátit se zpět.

My pak jsme měli na plánu navštěvovat starší a dorozdávát program. Já jsem odešel samostatně s tím, že se potkám s někým náhodně a budu se při tom modlit růženec. Ač jsem pojal úmysl zbožný, Pán mi dal najevo, že to nebylo zrovna nejlepší řešení. Prostě nastal mírný chaos, ale jen kratičký. Vyřešil se rychle. Během dopoledne František naplánoval trasu na zítřejší poklad, my ostatní jsme se vydali pro mléko. Ač se mi nelíbila velikost skupiny, nakonec jsem zhodnotil, že to bylo na místě, protože setkání, které nás čekalo, než jsme mléko zakoupili, si toho vyžadovalo.

Vašek se nám též postaral o oběd a před tím ještě přišlo několik dětí. Odpoledne jsme pak šli já a Honza do KD, holky vařily buchtu v ateliéru, František dohnal pokrácené noci a pak všichni společně, už však bez Honzy, který již opravdu nutně musel domů, jsme se vydali zpívat s kytarou na dolní konec a pak do hospody. To už se vrátil Filip o berlích, ale Bohu díky bez sádry. Po tomto jsme děcka vzali na kůr a nacvičovali se písně na zítřejší mši svatou a pak ještě plán hry o poklad na zítra, na jehož plánování jsme děti již propustili, protože se také těšili na mši svatou a bylo již celkem tma. Přijel otec Milan Pálkovič, což je za poslední dva dny už třetí kněz na této faře, Bohu díky. Kolečko a modlitba mohli začít o hodinu dříve, takže čas spánku se pro mě podstatně prodloužil.

PRVNÍ AKČNÍ TÝDEN

Na úterý o památce Panny Marie Sněžné jsme měli naplánovanou ranní mši svatou, já oblažující svátost smíření, přípravu pokladové hry a odpoledne její realizaci, pak jsme přidali ping-pong v KD a fotbal na hřišti. Den měl vyvrcholit adorací a Bohu díky se toto všechno podařilo.

Všeho se účastnila děcka a mládež, paní přišla na návštěvu a hojně jsem si s ní popovídal o Rejcharticích, 5 dětí a 1 maminka na pokladovku, paní Brožová na mši svatou, Ondra ministroval a Vašek pomáhal na kůru, nejméně 8 dětí a mládežníků s antiošáky hrálo fotbal, v KD jsme byli průběžně se sedmi rejchartičáky a adorace se zúčastnili Vašek, Pitris, Martin a Ondra.

Odpoledne přijela Verča, aby posílila náš tým a posílila ho skutečně výrazně – už je nás zase 7. Večer volal otec Radek, že přijede na noční hru, takže zítřejší noční hra bude i s dvěma kněžími.

Den jsme končili kolečkem již ve 22:00, takže jsem ve 23:00 se odebral po koupeli ke spánku. Nástin zítřejšího dne skýtá výpravu do Šumperka k nákupu a přípravu noční hry.

Začala tedy středa, svátek proměnění Páně a to krátkou bohoslužbou slova a následnou bedlivou přípravou noční hry. Mezi tím se vařil kuřecí oběd a já s Verčou a Vaškem jsme jeli na nákup do Šumperka. Ten se stíhal výborně jedním jedenáctým autobusem tam a hned zase zpět.

Odpoledne jsme věnovali někteří odpočinku, pak ping-pongu a někteří fotbalu, já jen malinko ze začátku. Pak vypukla noční hra. Snažili jsme se, aby byla akční a využili příjezdoucího otce Radka.

Den čtvrtě byl poslední pro některé z nás. Rozhodli jsme se konat výlet k městským skalám. Šel s námi i otec Radek, který nám ráno odsloužil mši svatou, k jejímuž slavení se našlo minimální množství dobrého mešního vína. Z místních obyvatel s námi šla Šárka, Vašek a Ondra, který při mši ministroval. Před východem přijel Honza na motorce, aby nás povozil, protože holky se chtěly povozit a někteří šli do toho také, já ne, protože mám z motorky respekt. Na výlet šel i Petr, který se chystal k odjezdu, jen Filip zůstal na faře, uklidil a přijímal návštěvy.

Na městských skalách jsme si opekli párky a šli zpět dolů. Stihli jsme se rozloučit ještě s odjezdoucím Petrem a po chvíli odpočinku šel otec Radek s klukama do KD si zahrát ping pong. Pak si s námi povídal o Antiochii, načež byl fotbal a večerní adorace, které se účastnil i Jirka Račák a místní děcka taktéž. Tuto adoraci si nachystala vzorně Verča.

Z praktických důvodů vzal domů otec Radek i Filipa. Filip se však nestihl řádně sbalit a tak zde zůstal jeho spacák, mobil a peněženka, takže se nám ještě vrátí.

V pátek ráno jsme oslavili sv. Dominika bohoslužbou slova. Ze včerejší výpravy se mi špatně chodilo a tak jsem vykonával poklidné práce na faře, zatímco všichni ostatní chystali karneval, Anička a Maruška pak jeli stopem do Rapotína a relativně včas začal karneval, kterého se účastnilo 7 dětí a pomohl nám s tím i Vašek. Po něm odjely Maruška s Aničkou a zůstali jsme 3. Zaměstnali jsme se ohnivou show a pak navštívili místní hostinec postupně odcházejíce spát. Tím skončil akční týden a začne další akční víkend.

ODPOČINKOVÝ VÍKEND

Na sobotu ani neděli není naplánována žádná zvláštní akce, takže jen to, co přijde do cesty.

V neděli se těším na kino Díra u Hanušovic v Šumperku, kde jsme si před časem objednali lístky a v sobotu byla v 16h nedělní mše svatá. Na nedělní mši pojedem také do Kopřivné v neděli na 11:15 na kolech, které si půjčíme.

Na sobotní mši svatou přijel také Honza z turnusu B a zůstal dál do neděle na hokejbal.

Já jsem od čtvrtka nemohl moc chodit, tak jsem odpočíval a držel rezidenci, což je také velice důležité, protože na faru chodí významné návštěvy z obce.

O sobotním odpolední jsme shlédli Návrat ztraceného syna, jehož rejchartickou verzi budeme zřejmě hrát a také jsme naplánovali program a kulturní místní hospodu.

Možná se Vám zdá tento zápis zmatečný, ale je. Co je psáno o sobotě se událo, co se uděje dnes krom napsaného snad ještě program rozneseme po vesnici, takže se těším, že o pondělním ránu nebudu psát tento deník, ale uvidíme. Vašek s Pitrisem i místostarosta Jirka a mnoho dalších jsou nám zde velkou pomocí.

Ještě dopíšu to, že dříve, než jsme jeli na Díru u Hanušovic, při rozdávání pozvánek na příští týden, nás pozvala paní hospodská na jitřnicový prejt a rádi jsme toto pozvání využili. Večer šli všichni spát na Městské skály, já jsem zůstal na faře a přijal pana Dubského, se kterým jsem si do pozdnějších nočních hodin povídal, avšak dříve, než odbyla jedenáctá, ulehl jsem ke spánku, abych se ráno probudil do týdne, kdy už nás bude méně, ale pojedeme ke cti a chvále Boží.

ZÁVĚREČNÝ TÝDEN ANTIOCHIE V REJCHARTICÍCH

Protože jsem byl na faře sám, rozhodl jsem se trochu déle pospat. Asi to nebyl nejlepší nápad, protože jsem byl trochu zaskočen tím, jak brzy všichni přišli, ale nevadilo mi to. Posnídal jsem, pak jsme dali dohromady bohoslužbu a následně spíše svačinu, načež se brzy začal vařit oběd, u čehož jsem tentokrát byl i s nádobím po tom, které bylo už od nedělního večera.

Mírně se na sv. Kláru pokazilo počasí, tak ve vesnici bylo mrtvo. Napsal jsem alespoň scénář zítřejšího divadla. Všichni ostatní nacvičovali na ohňovou show nebo odpočívali. Pitris a Vašek pomáhali a obšťastňovali, v čem se dalo.

Jak těžké je zůstat na Antiochii ve třech, to jsem pociťoval právě tento den. Když pak večer byla cesta světle, vzpomněl jsem si, jak jsme fungovali kdysi v Počenicích, protože přišel jen Pitris, jedna babička a já, kterýžto jsem to vedl, ostatním se moc nechtělo. Nebyl jsem z toho zrovna nadšený, nějak jsem ztratil odvahu a chuť něco dělat. Ale právě proto to mělo být uděláno a Vašek mě povzbudil. Nebýt jeho, měl jsem možná zkažený den. Ne, podařilo se napravit to, co bylo pokaženo.

Ohňová show dopadla dobře, nejen proto, že Verča to dobře umí a Pitris umí pořádně plivat oheň a Vašek předváděl také různé kousky a mnozí se na ni byli podívat. Po jejím skončení jsme si dali kolečko, tedy spíše trojúhelník, domluvili se na další den a brzy, již před desátou šli spát.

Úterní den byl zázračný. Sice jsem po ránu nestihl růženec. Verča odjížděla již v 7 autobusem a zůstal jsem jen já a František. Snídaně i dopoledne bylo poklidné. Společnost nám dělali Pitris s Vaškem a uvařili i oběd.

Odpoledne pak telefonoval P. Stanislav Trčka, že jde pěší pout' a rád by měl mši svatou v Rejcharticích. Zsvětil jsem ho ještě po telefonu do celodenně připravovaného divadla, také jsem ještě připravoval antiošský bonbónek. Čas mše svaté jsme stanovili a dodržel se na 21:00. O tom pak později (po mši sv.) s radostí poznamenal kostelník a místostarosta v jedné osobě Jirka, že v tomto čase nebývá v Rejcharticích ani půlnoční.

Znenadále přišel Martin Červínek, aby rozšířil náš tým a tak jsme zázračně měli o dva podstatné herce více. O Honzovi, který přijel na kole už jsme věděli, že bude hrát marnotratného otce.

V 19:30 tedy bylo divadlo, kterého se zúčastnilo nejméně 15 lidí a byl to marnotratný Syn z Rejchartic. Inprovizace dopadla výborně, jak je natočeno na fotoaparátu.

Ráno jsem také poslal vzkazku antiošákům, aby se modlili a zřejmě mě vyslyšeli a Pán shlédl. Po mši svaté jsme uzavřeli kolečkem, které po dlouhé době mělo velký počet členů, jelikož jsem přibral i Jirku a Vaška.

Jirku a Pitrise Martin autorizoval na Signálech, takže křesťané i nekřesťané z Rejchartic jsou na křesťanské síti. Na zkoušku divadla přijel také otec Milan a zanechal nám na tři dny psa. Den končím tedy po půlnoci.

Na středeční den jsme si stanovili, že pojedeme na oběd nakonec do Šumperka i za účelem posledního nákupu, který byl potřeba. Jeli jsme autobusem v 11:30, Pitris za nás zvonil pak i v 18h. Poobědvali jsme, nakoupili, promluvili s těmi, kteří také směřovali do Šumperka či ze Šumperka a nechali se odvézt Jirkou, který končil v práci trochu dříve, než jel autobus. Sice jsme nachystali antiošský bonbónek, ale začalo pršet a mísa bonbónů by přišla v niveč, tak nás ještě cestou ze Šumperka napadlo, že bychom mohli nechat stáhnout český film Zapomenuté světlo a sdělili jsme tento zbožný úmysl Jirkovi, který nám tento film stáhnul a společně jsme jej shlédli na sále KD. Mezi tím byla uvařena buchta a pudink k promítání a také náš antiošský bonbónek se při té příležitosti rozdával a pak ještě při táboráku.

Večer přijel otec Milan s bratrem ThLic Pavlem, který nám udělal skvělou katechezi o křesťanských symbolech. Mluvil velice krásně a zajímavě, takže usínali jen skutečně unavení jako např. otec Milan.

Ve středu ráno jsme také měli poslední mši svatou našeho turnusu, kterou slavil P. Stanislav Trčka.

V této souvislosti bych rád poznamenal, že se na našem turnuse vystříдалo celkem 9 kněží, kteří nám jakýmkoli způsobem posloužili, z nichž pouze otec Milan Pálkovič a P. Slawomir Sulovski neměli mši svatou. Jmenovitě od začátku tedy P. Petr Dolák (v Kopřivné), P. Petr Utíkal, P. Pavel Hödl, P. Petr Káňa, P. Radomír Šidleja, P. František Janíček (v Kopřivné) a P. Stanislav Trčka.

ZÁVĚR TURNUSU I MORAVSKÉ ANTIOCHIE 2014

Čtvrteční den byl aliturgický (neměli jsme žádnou mši svatou, denní modlitbu církve ani svaté přijímání). Ráno již tradičně jsem se vrhnul na nádobí a posečkal až všichni vstanou. Sám jsem se vstáváním také příliš nespěchal, resp. v čas, kdy jsem zvyklý jsem byl sic vzhůru, ale nechtělo se mi ze spacáku. Pak jsme uklízeli faru, Martin s Františkem se balili. Odpoledne jsme ještě uklízeli KD s Vaškem a Pitrisem a chystali též táborák. Přišel na návštěvu i pan Dubský a obveseloval mě při dalším kole nádobí. Na táborák přijely i holky s turnusu B Lucka a Eliška, takže jsem v tom nebyl sám. Přišlo docela dost lidí, vlastně většina těch, které jsme potkávali na akcích.

Na začátku jsem si „ztěžoval“ na řeholní sestřičku Lucku z turnusu B. Jak přijela na táborák a prožila v Rejcharticích, moc jsem se popravdě netěšil. Ale když jsem byl sám, měl jsem přece jen radost z jejich příjezdu pro mě čekaného, ale mě oficiálně neohlášeného (*což mi jako jediná věc velice výrazně vadila jelikož se nesluší vedoucímú turnusu se neohlásit a přijet, ale dobře, že přijeli, sic se ohlásili děčkám*).

Trochu, ale zbytečně, jsem se bál, že se mi to vymkne z rukou, protože návštěvníci budou v přesile. Bohu díky, nestalo se tak, a byly obě dvě, jak Lucka, tak Elis velikým přínosem.

Také jsem od nich neslyšel žádnou kritiku, spíše za mě dotáhly táborák až do konce a klidně mě nechaly jít spát v řádný čas, takže na poslední den Antiochie o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie byl i řádně vyspaný.

Ano, každý, kdo přijde s dobrou vůlí pomáhat, je dobře, když přijede. A bylo to skutečně dobře.

Možná právě proto jsem měl na začátku prožít onen konflikt či nedorozumění se spacákem a pak se služebnými pracemi, abych Lucku poznal opravdu jako dívku Bohem nesmírně obdařenou. Kdo přichází s Kristem, toho se bát nemusím.

Oficiální konec turnusu, kdyby byl i turnus D byl 16.8. Na začátku turnusu C jsem rozhodl, že skončíme již 15.8. o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie je, bohužel, posledním dnem Antiochie v Rejcharticích. Zahájili jsme v časných ranních hodinách denní modlitbou církve a

bohoslužbou slova. Pak byla ještě snídaně, po které Jirka odvezl holky na vlak. Na bohoslužbu kromě Jirky přišel i Pitris a Vašek došel po ní.

Teď už se jen sbalím a budu se těšit na zítřek, kdy Antiochii ukončíme oficiálně odvozem věcí s P. Petrem Utíkalem.

A zítřek přišel. Otcí Petrovi jsem se dovolal nebo resp. on mě ze Slovenska. Jeho plán byl jasný: bere s sebou i většinu svého turnusu, takže nás jelo v autě celkem 5 – o. Petr jako řidič, já, Eva, Pavla a Damián. Vyjeli jsme brzy z rána, do Rejchartic jsme dorazili před 10:45. Už nás čekal Jirka a Vašek a dokončovali jsme úklid fary, balili věci, navštívili alespoň některé a s některými se také setkali. Oběd se udělal z dovezených i zůstavších zásob, odpoledne jsme pak zašli do hospody na poslední kofolu, poledne označili zvoněním. Poslední návštěvou byla děkovná návštěva pana starosty, který byl udiven, že již byl poslední turnus. Dlouho a rádi jsme setrvali v rozhovorech. Byl to krásně naplněný den, nechtělo se nám pryč, takže Eva jela nakonec až posledním vlakem, já jsem spolu s otcem Radkem v pozdních nočních hodinách dokončoval věci k táboru.

Také se budu těšit na pout' . Dá-li Pán, tak 4.10. opět v Rejcharticích.

Dokončeno v Drahotuších 26.8. 2014 v předvečer památky sv. Moniky

REJCHARTICE 2014

